

Art

Coordina **Josep Lambies**
jlambies@timeout.cat

Va demanar-li al Solitario que li preparés una estratègia per atracar un banc. Ell hi va accedir.

Et passes de llesta

La Núria Güell és una artista compromesa que treballa amb advocats. En **Josep Lambies** ho comprova: feta la llei, feta la trampa

No és un tòpic nacional: els cubans són uns mestres en l'art de la moixaina. I si heu vist el parell d'ulls felins de la foto no us estranyarà que us digui que quan la Núria caminava pel Malecón li queia més d'un *cosa linda* als peus. Els desvergonyits locals no sabien amb quina fura se les estaven tenint. Entre amoretetes i alguna grolleria promiscua, la Núria va tenir una idea magistral. "Vaig decidir oferir-me com a esposa a l'home que m'escrigués la carta d'amor més bonica –explica amb la seguretat de qui demana una cua de lluç–. Cada vegada que algú se m'apropava amb un afalac jo li entregava les bases del concurs". No anava de broma.

És una bona metralleta, aquesta Núria. Tot li ve de la frustració que va sentir quan va acabar la carrera de Belles Arts.

"El dia que vaig inaugurar la primera exposició vaig tornar a casa i els vaig dir als meus pares que ja no volia pintar –recorda–. El que volia era fer-me advocada". Quin cobriment li hauria donat als senyor Esteve si, després de tant donar la tabarra amb allò d'anar a llotja, el seu fill li hagués sortit amb aquestes. Però la nova vocació de la Núria no va arribar a fer arrels. Mai no va matricular-se a la facultat de Dret, ni va abandonar el món de l'art. Això sí, sempre ha estat envoltada de lletrats que l'assessoren a l'hora de buscar buits legals, trobar la trampa i subvertir la norma. D'això va la seva obra.

Fa un parell d'anys va aconseguir posar-se en contacte amb el Solitario, el cèlebre atracador, que va caure detingut el 2007 a Figueira da Foz i ara compleix condemna en una presó

d'alta seguretat de Lisboa. "Em vaig guanyar la seva confiança, i finalment vaig demanar-li que em dissenyés una estratègia per assaltar un banc", confessa la Güell, no sense deixar-me estupefacte. Ell s'hi va avenir. "La idea era vendre tots els documents del pla en una casa de subhastes –segueix–. El millor del cas és que abans que arribés a la licitació aquest material va estar guardat en una caixa forta de la mateixa entitat on pensàvem frotre el cop".

Qui juga amb foc es crema. No seria la primera vegada que ha de fugir cames ajudeu-me per evitar disgustos innecessaris. Poc abans del casament, a L'Havana, es va proposar investigar uns polis que li deien marranades pel carrer. Quan va reunir proves suficients per demostrar que tots plegats eren uns impresentables va penjar les evidències en un espai públic i hi va fer anar els culpables. "Jo no m'hi vaig presentar –diu–. Ves a saber què m'haurien fet!". També en l'afer Solitario va tenir un incident. "Ell em va posar en contacte amb el seu home de confiança, un anarquista basc que es deia Álvaro. Mentre negociàvem es va destapar que el tal Álvaro era un agent infiltrat".

Per poc se'n va tot en orris.

Després d'aquesta es va dedicar a recollir testimonis dels reclusos en règim F.I.E.S, i va començar a enviar anònims a la casa de descans de Francisco Caamaño, ministre de Justícia durant el govern de Zapatero. Ha treballat amb els desnonaments, i amb la situació dels immigrants que van arribar a Espanya durant l'era

“**Vaig oferir-me d'esposa al cubà que m'escrigués la carta d'amor més bonica**

Aznar i es van quedar amb un pam de nas. Però encara no hem fet sonar les campanes de boda. "El guanyador va ser en Yordanis, un noi que em deia que jo era una rosa, i ell el meu jardiner –etziba–. Vam passar l'examen de l'ambaixada, ens vam casar, i ja fa dos anys que és aquí. Ara estem esperant la nacionalitat".

ALEGACIONES DESPLAZADAS
ADN. Fins al 9 de març